

THE GOOD GIRLS

Lees ook deel 1 uit Sara Shepards The Perfectionists-serie:

The Perfectionists

En lees ook de Pretty Little Liars-serie van Sara Shepard:

Pretty Little Liars 1: Vriendschap

Pretty Little Liars 2: Vertrouwen

Pretty Little Liars 3: Perfectie

Pretty Little Liars 4: Waarheid

Pretty Little Liars 5: Bedrog

Pretty Little Liars 6: Moord

Pretty Little Liars 7: Laster

Pretty Little Liars 8: Schuld

Sara Shepard

The Good Girls

Vertaald door Carla Hazewindus en Anna Post Uiterweer

moon

Oorspronkelijke titel: *The Good Girls*

Oorspronkelijk uitgegeven door HarperCollins Publishers

© Sara Shepard, 2015

© Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus en Anna Post Uiterweer

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020

© Engelse omslagbeeld: produced by Alloy Entertainment, LLC

© Engelse omslagontwerp: Elaine Damasco

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4874 4

ISBN 978 90 488 4875 1 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Hij moet gestraft worden.’

Zo begint het dus, met een simpele opmerking. Dit zou je kunnen zeggen wanneer je vriendje je hart heeft gebroken omdat hij gezoend heeft met die ene sletterige meid. Of wanneer je zogenaamde beste vriend over jou heeft gelogen om zijn eigen hachje te redden. Of wanneer een of andere pestkop nu echt een keer te ver is gegaan. Je bent boos en gekwetst en diep vanbinnen wil je niets liever dan wraak nemen.

Toch betekent dat niet dat je dat ook zult doen. Misschien heb je allerlei duistere fantasieën die je ten uitvoer zou willen brengen, maar begin je daar niet aan omdat je geen slecht mens bent. Zoals vijf meiden echter hebben ondervonden, kan alleen al de gedachte aan wraak gevaar met zich meebrengen... én moord.

Met andere woorden, wees voorzichtig met wat je wenst, want misschien krijg je wel precies wat je wilt.

In een op het oog heel gewoon klaslokaal, van een op het oog heel gewone middelbare school, in het op het oog heel gewone stadje Beacon Heights, Washington, zaten dertig tieners in het donker terwijl er *THE END* op het scherm van de flatscreen-tv verscheen. Ze hadden net *And Then There Were None* gezien, een oude zwart-witfilm, waarin thema's als gerechtigheid, straf en moord aan bod kwamen. De film maakte onderdeel uit van de les filmgeschiedenis, een populair keuzevak voor de leerlingen van de hoogste klas van

Beacon High, dat werd gegeven door de geliefde – en volgens de meeste meiden, woest aantrekkelijke – meneer Granger.

Toen Granger het licht aandeed, had hij een zelfingenomen ik-ben-knap-en-slim-aanbid-me-maar-grijns op zijn gezicht. ‘Geweldig, hè?’ Snel verdeelde hij de klas in groepjes. ‘En nu discussie! Waar gaat deze film eigenlijk over? Doe ideeën op voor jullie verslag.’ Van elke film moesten de leerlingen een verslag maken, maar de invalshoek mochten ze zelf kiezen. Daardoor leek het misschien makkelijker, maar Granger was behoorlijk streng in zijn beoordelingen, en de cijfers die hij gaf kwamen overeen met de cijfers van elk ander vak op het supercompetitieve Beacon High. De discussies waren dus onmisbaar om een thema voor het verslag te verzinnen.

Achter in het lokaal zat Julie Redding met een stuk of wat meisjes die ze maar heel oppervlakkig kende. Bijvoorbeeld het muzikale genie Mackenzie Wright, over wie het gerucht ging dat ze met Yo-Yo Ma had opgetreden. De beeldschone Ava Jalali, die tegenover hen zat, had een paar modellenklusjes gedaan en was door *Glamour* uitgeroepen tot ‘trendsetter op straat’. En dan had je nog voetbalcoryfee Caitlin Martell-Lewis, nerveus als een gekooid dier. Naast Julie zat het enige meisje dat Julie wél goed kende: haar beste vriendin Parker Duvall, die tegenwoordig maar één talent had: nergens bij horen. En dan hadden we natuurlijk Julie zelf, het populairste meisje van de school.

De meisjes kenden elkaar dus niet echt goed – nog niet tenminste. Maar daar zou zeer binnenkort verandering in komen.

Ze begonnen met het bespreken van de film, waarin mensen werden vermoord die vreselijke dingen hadden gedaan – kon je dat als hun straf beschouwen, of was het gewoon moord? Plotseling haalde Parker diep adem. ‘Ik weet dat het behoorlijk ziek is,’ zei ze op gedempte toon, ‘maar ik vind dat die rechter in de film gelijk had. Sommige mensen verdienen het om gestraft te worden.’

Er ging een schok door het groepje, maar toen schoot Julie, zoals gewoonlijk, Parker snel te hulp. ‘Ja, toch?’ zei ze. ‘Ik ken echt wel een

paar mensen die straf verdienen. De eerste op mijn lijstje zou Parkers vader zijn. De rechter heeft hem niet hard genoeg aangepakt.' Julie vond het verschrikkelijk wat Parkers vader zijn dochter had aangedaan. De littekens in haar gezicht waren daar het bewijs van, en sinds die avond was Parker niet meer het populairste meisje van de school, maar een mismaakte buitenstaander. Parker had zich teruggetrokken en niet eens moeite gedaan om haar oude vriendschappen weer op te pakken. Waarschijnlijk was het voor haar makkelijker om zich te verstoppen dan te laten zien hoe erg ze beschadigd was.

Parker knikte naar Julie, en Julie gaf een kneepje in de hand van haar vriendin. Ze wist dat Parker er moeite mee had om over haar vader te praten. 'Of wat vinden jullie van Ashley Ferguson?' zei Parker, en Julies gezicht betrok. Ashley zat een klas lager dan Julie en ze deed ontzettend haar best om op Julie te lijken. Ze kocht bijvoorbeeld precies dezelfde kleren, retweette alles wat Julie postte, en verfde zelfs haar haar in dezelfde kleur. Zo langzamerhand werd het een beetje griezelig.

De andere meiden verschoven ongemakkelijk op hun stoel. Ze wisten niet welke kant dit op ging en of ze het daar wel mee eens waren, maar tegelijkertijd voelden ze ook een soort druk om erin mee te gaan.

Mackenzie schraapte haar keel. 'Eh, ik zou Claire kiezen.'

'Claire Coldwell?' Ava Jalali zette grote ogen op. De andere meiden waren net zo verbaasd. Claire was toch Mackenzies beste vriendin? Maar Mackenzie haalde haar schouders op. Mac had blijkbaar een goede reden om Claire te kiezen, dacht Julie. Iedereen hield wel iets verborgen.

Ava tikte met haar felrode nagels op het tafeltje. 'Ik ga voor de nieuwe vrouw van mijn vader, Leslie,' was haar commentaar. 'Ze is echt verschrikkelijk.'

'Maar hoe zouden jullie het dan aanpakken?' drong Parker aan en ze leunde naar voren. 'Neem nou Ashley. Ze zou kunnen uitglijden in de douche wanneer ze dat nageaapte hoofd van haar staat

te wassen. Als jullie de perfecte misdaad zouden willen plegen, hoe zouden jullie dat dan aanpakken?’ Ze keek de meisjes een voor een aan.

Ava fronste geconcentreerd haar wenkbrauwen. ‘Nou, Leslie is altijd dronken,’ zei ze peinzend. ‘Ze zou natuurlijk van het balkon kunnen vallen nadat ze haar dagelijkse fles chardonnay heeft opgezopen.’

Parker draaide zich naar Mackenzie. ‘En jij? Hoe zou jij Claire uit de weg ruimen?’

‘O,’ piepte de musicus. ‘Eh... nou... Misschien een aanrijding. Het moet op een ongeluk lijken.’ Ze nam nerveus een slok uit haar waterflesje en keek om zich heen. Claire was ook in de klas aanwezig, maar ze lette totaal niet op hen. Alleen meneer Granger hield hen in de gaten vanachter zijn bureau. Maar toen Mackenzie hem aankeek, glimlachte hij en richtte hij meteen weer zijn aandacht op zijn notitieblok.

‘Parkers vader zou doodgestoken kunnen worden op de luchtplaats van de gevangenis,’ opperde Julie met een klein stemmetje. ‘Zoiets gebeurt toch vaak genoeg?’

Caitlin, die tot dan toe haar mond had gehouden, schoof haar stoel dichterbij. ‘Weet je wie ik wel uit de weg zou willen ruimen?’ zei ze. Ze keek het klaslokaal rond, eerst naar groepje één, toen naar meneer Granger, die hen opnieuw in de gaten hield, en vervolgens bleef haar blik rusten op een jongen in groepje drie. De hotste gast in het lokaal, eerlijk gezegd, ware het niet dat er een wreed lachje om zijn mond speelde en hij zijn ogen dreigend tot spleetjes had geknepen.

Nolan Hotchkiss.

‘Hém,’ zei Caitlin.

De meisjes hielden allemaal hun adem in. Het was wel duidelijk waarom Caitlin een diepe haat koesterde ten opzichte van Nolan. Dat had alles te maken met de tragische dood van haar broertje, Taylor. Nolan had hem zo gepest dat Taylor eraan onderdoor was gegaan.

Nu kwam bij alle meiden naar boven wat voor akelige dingen ze met Nolan hadden meegemaakt. Nadat Ava het vorig jaar met hem had uitgemaakt, had hij allerlei roddels over haar verspreid. Mackenzie voelde dat ze een rood hoofd kreeg als ze eraan dacht dat ze als een blok was gevallen voor zijn casanova-act en hem toen een aantal nogal pikante foto's van zichzelf had gestuurd. Julie had om dezelfde reden als Parker een hekel aan Nolan. Als Nolan die avond geen drugs aan Parker had gegeven, had haar vader haar nooit zo mishandeld. Misschien zou Parker dan nog wel helemaal de oude zijn, sprankelend, gelukkig en levenslustig.

Het was waar, dachten ze allemaal, de wereld zou inderdaad beter af zijn zonder Nolan. Hij was een monster, niet alleen wat hen betrof, maar voor heel Beacon. Toch hadden ze het gevoel dat het gevaarlijk was om dit soort dingen überhaupt te denken. Nolan kon iedereen met een knip van zijn vingers kapotmaken – dat had hij inmiddels wel bewezen.

‘Hoe zouden jullie dat dan doen?’ vroeg Ava en ze sloeg haar ogen neer. ‘Hem vermoorden, bedoel ik.’

En dus begonnen ze daarover te praten – gewoon voor de lol. Ze fantaseerden erover dat ze hem vermoordden met cyanide, zoals dat in oude films gebeurde. Al zouden ze dat natuurlijk nooit echt doen.

Maar toen kwamen ze met iets op de proppen wat wél mogelijk was: Nolan een streek leveren. Ze zouden oxycodon, zijn lievelingsdrug, in zijn bier doen. Zodra hij min of meer bewusteloos was, konden ze met viltstift lullige dingen op zijn gezicht schrijven en de foto's daarvan op internet zetten. Ze zouden hem flink voor schut zetten, net zoals hij met hen had gedaan.

Tijdens het gesprek keek Nolan op een gegeven moment met opgetrokken wenkbrauwen in hun richting. Hij staaarde hen een voor een aan, rolde met zijn ogen en draaide toen zijn hoofd weer naar zijn groep. Blijkbaar dacht hij dat hij zich nergens zorgen over hoefde te maken.

Maar dat was het hem juist. Hij vergiste zich. Want een week

later was hij dood. Vergiftigd met cyanide. Precies zoals de meiden aanvankelijk van plan waren geweest.

Na Nolans dood belden de meiden elkaar op en spraken met elkaar op gedempte, paniekerige toon. Wat was er gebeurd? Ze hadden Nolan een streek willen leveren door hem een oxycodonpil te geven en een paar stomme dingen op zijn gezicht te schrijven. Hoe was die cyanide in zijn lijf terechtgekomen? Het was niet hun schuld, zeiden ze tegen elkaar. Zij waren fatsoenlijke meiden, allemaal. Absoluut geen moordenaars.

Maar toch vroegen ze zich af of iemand had meegeluisterd in de klas en met hun plan aan de haal was gegaan. Misschien iemand die ook een bloedhekel aan Nolan had. Dat zou dan echt de perfecte misdaad zijn: Nolan was dood en de meisjes waren automatisch verdachten.

Aanvankelijk dachten ze dat meneer Granger de dader was. Hij had hen die dag toch de hele tijd in de gaten gehouden in de klas? Maar toen Granger ook opeens dood was, waren ze weer terug bij af. De moordenaar moest dus iemand anders zijn.

Maar hoe ver zou zo iemand gaan? Hoe zat het met al die andere namen op hun lijstje?

Stel je voor dat iemand van hen het volgende slachtoffer was...

Hoofdstuk een

Op zondagochtend stond Mackenzie Wright voor het politiebureau van Beacon Heights, en ze staaarde somber naar het trottoir. De lucht was grijs en de wolken hingen laag. Op de parkeerplaats stonden zes politiewagens. De andere filmgeschiedenismeiden waren al vertrokken, in hun eentje of samen met hun ouders. Die van Mac konden nu elk moment hier zijn.

Alsof haar gedachten hen hadden opgeroepen, reed de auto van haar ouders de parkeerplaats op. Macs maag draaide zich om. Vanmorgen was ze met Ava meegereden, maar toen de politie haar ouders had gebeld, wilden die haar absoluut ophalen. Mac had geen idee hoe haar ouders zouden reageren op het feit dat ze had ingebroken in het huis van een leraar die de afgelopen nacht om het leven was gebracht. Doodgestoken met zijn eigen keukenmes. En zij, Mackenzie Wright, eerste celliste, werd verdacht van moord.

De auto stopte, haar moeder stapte uit aan de passagierskant en liep op Mackenzie af om haar stevig te omhelzen. ‘Alles goed met je?’ vroeg mevrouw Wright met een door tranen verstikte stem.

‘Gaat wel,’ zei Mac.

Haar vader was ook uit de auto gestapt. ‘We zijn zo snel mogelijk gekomen. Wat is er aan de hand? De politie zei dat je bij iemand hebt ingebroken? En dat er een moord is gepleegd? Wat is er met deze stad aan de hand?’

Mac haalde diep adem en lepelde toen op wat ze de afgelopen vijf minuten had gerepeteerd. ‘Het was allemaal ontzettend verwarrend,’

zei ze aarzelend. ‘Een paar vriendinnen van me en ik dachten dat we nieuwe informatie hadden over de dood van Nolan Hotchkiss. Daarom zijn we naar het politiebureau gegaan. Maar toen... nou ja, het ligt allemaal een beetje ingewikkeld.’

Haar vader fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hebben jullie nou wel of niet ingebroken in het huis van die leraar?’

Mac moest even slikken. Hier had ze dus voor gevreesd. ‘We dachten dat hij thuis was omdat de deur openstond. We wilden hem iets vragen over Nolans dood.’

Ze sloeg haar ogen neer. Haar ouders wisten heel goed wie Nolan Hotchkiss was, en niet alleen omdat hij nu dood was. Dat gold trouwens voor iedereen in het stadje. De familie Hotchkiss was rijker en machtiger dan de andere toch al zo invloedrijke, glamoureuze en perfecte inwoners van Beacon Heights. Wat haar ouders echter niet wisten, was wat Nolan voor Mac had betekend. Nog niet zo lang geleden had Nolan haar een paar keer mee uit genomen. Hij had haar versierd, haar een goed gevoel gegeven, haar blij gemaakt. Toen hij vroeg of ze hem een paar foto’s van zichzelf wilde geven, had ze dan ook geen seconde gearzeld en had ze naakt achter haar cello geposeerd.

Het bleek dat hij die foto’s gebruikte voor een weddenschap. Daar kwam Mackenzie pas achter toen hij met zijn vrienden langs haar huis reed en lachend geld naar haar had gegooid. Was dat geen nachtmerrieachtige vernedering?

Om het nog erger te maken had de politie die foto’s op Nolans telefoon aangetroffen. Waardoor ze natuurlijk vonden dat Mac een duidelijk motief had om Nolan te vermoorden. Ze konden verder nog niets bewijzen, maar het voorspelde weinig goeds.

Mackenzie en de andere meiden waren naar Grangers huis gegaan om te proberen hun naam te zuiveren. Ze wisten dat Nolan Granger in de tang had – Nolan wist iets belangrijks van hem – en ze dachten dat Granger Nolan misschien had vermoord om hem het zwijgen op te leggen.

Mevrouw Wright hield Mac op een armlengte afstand. ‘Dachten jullie nou echt dat jullie leraar iets te maken had met Nolans dood? Wat voor soort leraar was hij eigenlijk?’

‘Hij deugde niet.’ Mac werd niet goed als ze eraan dacht dat Granger met een flink aantal van zijn leerlingen had gerommeld. Dat was het ‘belangrijke’ waar Nolan iets van afwist. Dat hadden ze ontdekt toen Ava op Grangers telefoon een mailtje had aangetroffen waarin Nolan hem bedreigde. O, en Granger had ook geprobeerd om Ava aan te randen.

Nadat ze Grangers huis hadden doorzocht en duidelijk bewijs hadden gevonden dat Nolan de leraar chanteerde, waren ze met z’n allen naar het politiebureau gegaan. Maar daar werden ze niet zo hartelijk ontvangen als ze hadden verwacht. Granger was namelijk slechts een paar minuten nadat ze zijn huis hadden verlaten, overleden. Ava’s vriendje – of misschien inmiddels ex-vriendje – had gezien dat ze uit het huis van Granger kwamen en had de politie gebeld.

Mackenzie dacht terug aan het verwarrende gesprek dat ze net met haar vriendinnen had gevoerd. ‘Heeft Granger Nolan vermoord?’ had Caitlin gevraagd. ‘Of heeft de moordenaar van Nolan ook Granger om zeep geholpen – en de verdenking weer op ons gegooid?’ Niemand had daar een antwoord op. Alles leek te kloppen toen ze ervan uitgingen dat Granger Nolan had vermoord, maar nu was duidelijk geworden dat het allemaal ingewikkelder in elkaar stak dan ze hadden gedacht.

Mackenzies vader sloeg een arm om haar heen en trok haar tegen zich aan, waardoor ze uit haar gedachten werd opgeschrikt. ‘In ieder geval geloven wij je en we zullen het laten onderzoeken,’ zei hij. ‘Ik heb al een goeie vriend van me gebeld, hij is advocaat. Ik vind het alleen vreselijk voor je dat dit is gebeurd, juist nu er zoveel fijne dingen gebeuren.’

Het duurde even voor Mac beseftte wat hij bedoelde. Waarschijnlijk had hij het over het, nog niet officiële, bericht dat ze was

toegelaten tot Juilliard in New York en nu iets te vieren had. Twee dagen geleden had ze een telefoontje gekregen van een vriendin van haar moeder – die deze informatie had van de toelatingscommissie – maar ze had er nog niet echt van kunnen genieten. Mac had trouwens helemaal niet het gevoel dat ze iets te vieren had, want de vreugde werd behoorlijk getemperd door het feit dat Claire Coldwell ook was aangenomen.

Macs vader liep met haar naar de auto. ‘Ik ben blij dat alles goed is met je,’ zei hij. ‘Stel je voor dat je nog in dat huis was geweest, terwijl er een of andere maniak met een mes rondliep.’

‘Ja, ik weet het,’ mompelde Mac met gebogen hoofd. ‘Sorry, pap.’ Maar toch vroeg ze zich iets af: stel dat ze wat langer in de buurt van Grangers huis waren gebleven, op veilige afstand, zouden ze dan gezien hebben wie er bij Granger naar binnen was geslopen en hem had vermoord?

Ze wilde net in de auto stappen toen ze iemand hoorde giechelen. In een tuin aan de overkant van de straat stond Amy hoe-heet-ze-ook-alweer, een meisje dat Mac van school kende en dat een klas lager zat dan zij. Amy leunde tegen een boom met een beker koffie in haar handen en ze... staarde naar haar.

Mac boog haar hoofd weer. Hoelang had die meid daar al staan gluren? Had ze gehoord dat ze het over Granger hadden? Wat wist ze allemaal?

Met een zucht schoof ze op de achterbank naast haar jongere zusje Sierra. Sierra bekeek Mac argwanend, alsof ze een beetje bang voor haar was. Mac deed net alsof ze het niet merkte, maar toen ze Nolans naam op de radio hoorde, schrok ze toch. ‘Er wordt nog steeds gezocht naar de dader die verantwoordelijk is voor het vergiften van Nolan Hotchkiss op de avond van...’

‘Zo is het wel genoeg,’ zei mevrouw Wright kortaf en ze stak haar hand uit naar de radio. Ze zette de klassieke zender op, waar een symfonie van Beethoven te horen was. Tijdens het korte ritje naar huis hield iedereen zijn mond. Mac leunde achterover en deed haar

ogen dicht. Ze was echt bekap en volkomen kapot. De stilte werd pas verbroken toen ze de oprit op reden en mevrouw Wright haar keel schraapte. 'Zo te zien heb je bezoek, Mackenzie.'

Macs ogen vlogen open en ze volgde de blik van haar moeder. Haar eerste gedachte was dat het Claire was, haar voormalige beste vriendin. Ze had het niet meer. Nadat Claire had geprobeerd Macs auditie voor Juilliard te verpesten, wilde Mac haar nooit meer zien. Het voelde dan ook als een slechte grap dat ze nu de komende vier jaar met Claire zou moeten doorbrengen op het conservatorium waar ze allebei waren aangenomen na jaren van hard studeren.

Maar toen keek Mac nog eens goed. Het was niet Claire die daar op de veranda zat en langzaam aan de bladen van een windmolentje draaide dat in het bloemperkje was gepoot. Het was Claires vriendje, een jongen op wie Mac al jaren stilletjes verliefd was. Blake.

Blake keek met een ruk op toen de auto stopte. Er lag een wanhopige, smekende blik in zijn ogen. Hij deed zijn mond open, maar er kwam geen geluid uit en hij deed hem meteen weer dicht. Er ging een steek door Macs hart. Zijn warrige haardos en lichtblauwe ogen met lange wimpers deden haar nog steeds naar adem happen. En hij zag er zo zielig uit, alsof hij het miste dat ze niets meer samen deden.

Toen zag ze dat hij iets op zijn schoot had. Een witte kartonnen doos uit de cupcakewinkel van zijn zus, en een witte, vierkante envelop. Plotseling herinnerde Mac zich weer dat ze vorige week met Blake in de cupcakewinkel had afgesproken om een aantal nummers met zijn band te repeteren. Het leek wel een eeuw geleden. Mac had heel lang afstand tot Blake bewaard – al vanaf het moment dat Claire hem had ingepikt, ook al wist ze heel goed wat Mac voor Blake voelde. Maar die dag in de winkel was het weer als vanouds.

Mac deed haar ogen dicht en ze werd overweldigd door de herinnering aan zijn lippen op de hare. Op dat moment voelde het alsof ze iets verkeerd deed, maar ook alsof het zo hoorde.

Maar het weke plekje in haar hart werd zo hard als steen toen

ze terugdacht aan de keer daarop, toen ze Blake in de bakkerij had gezien, na de auditie voor Juilliard. Hij stond hand in hand met Claire achter de toonbank en ze vormden samen één front. 'Ik heb tegen Blake gezegd dat hij iets gezelligs met jou moest gaan doen,' had Claire pesterig gezegd. 'Ik wist wel dat je dan alles opzij zou zetten, zelfs dat je moest studeren voor de auditie. O, en Blake heeft trouwens alles aan me doorgebriefd wat je hem hebt verteld. Ook dat je Tsjajkovski zou spelen.' Claire had Mac met een blik vol haat en woede aangekeken. 'En we hebben het helemaal niet uitgemaakt. We zijn nog nooit zo close geweest.'

Blake durfde Mac niet aan te kijken toen ze hem had gevraagd of dit waar was. Dat hoefde ook niet. Zoals hij daar stond, met zijn neergeslagen ogen en een schuldbewuste gezichtsuitdrukking, zei al genoeg.

Mac schudde haar hoofd om die herinnering weg te drukken en liep achter haar ouders aan, om via de garage het huis binnen te gaan. 'Ik wil niet met je praten,' beet ze Blake toe.

Blake sprong van de veranda en rende naar haar toe. 'Sorry, sorry, Macks. Echt, ik heb er heel veel spijt van.'

Mac bleef staan. Misschien kreunde ze even, want haar moeder raakte haar arm aan. 'Liefje? Gaat het?'

'Ja hoor,' zei Mac niet erg overtuigend. Ze had haar moeder niets verteld over het Blake-Claire-drama – zo'n soort relatie had ze niet met haar moeder. Ze glimlachte dapper. 'Ik wil heel even iets tegen hem zeggen, oké?'

'Niet te lang hoor,' zei mevrouw Wright en ze keek nog even ongerust in Blakes richting voordat ze naar binnen ging.

Mac draaide zich om naar Blake. Hij wilde haar arm aanraken en in een reflex deinsde ze achteruit, maar toen liet ze hem begaan. Blake rook naar cupcakebeslag en poedersuiker.

'Het spijt me heel erg,' begon Blake.

'Ik wil het niet horen,' zei Mac. Ze was moe, maar Blake liet het er niet bij zitten.

‘Macks, het is waar dat Claire me heeft gevraagd om iets gezelligs met je te gaan doen.’ Hij keek benauwd. ‘Maar toen ik merkte hoe jij je voelde, en ik zelf ook, wilde ik ermee stoppen. Ik heb altijd naar jou verlangd. Ik wilde je geen pijn doen. Ik voelde me zo rot daardoor.’

Mac snoof. ‘Maar toch heb je je plannetje doorgezet.’ Hij had Claire verteld dat Mac Tsjajkosvki zou spelen, zodat Claire hetzelfde stuk kon instuderen en het als eerste kon spelen tijdens de auditie. Hij probeerde haar af te leiden terwijl ze de belangrijkste auditie van haar leven moest doen. ‘Je had bijna alles voor me verpest.’

‘Dat is waar. Ik ben een klootzak.’ Blake schopte tegen een kiezelsteen. ‘Maar ik heb het uitgemaakt met Claire, en deze keer definitief. Ik wil jouw vriendje zijn... Als jij dat tenminste ook wilt.’

Tijdens de somberste momenten van de afgelopen dagen had Mac zich voorgesteld dat het zo zou gaan en Blake op zijn knieën om vergeving kwam smeken. Maar nu dit echt gebeurde, vond ze het lang niet zo fijn als ze had gedacht. Ze keek een beetje geschokt naar hem. Hij had haar bedonderd en ook nog het lef gehad om haar mee uit te vragen.

‘Alsjeblieft,’ zei Blake nerveus. Hij duwde de doos en de envelop in haar handen. ‘Dit is voor jou...’

Mac voelde dat hij niet weg zou gaan voordat ze de doos open had gemaakt. De inhoud bleek te bestaan uit één cupcake, versierd met een viool die gemaakt was van gummywormen. Het glazuur was slordig aangebracht en het was duidelijk te zien dat Blake de cupcake zelf had gemaakt. Even zag Mac voor zich dat hij boven de beslagkom stond, naar de cupcake in de oven keek en heel nauwkeurig de gummysnoepjes aanbracht. Hij had wel heel erg zijn best gedaan voor iemand die hij een rotstreek had geleverd.

‘Gefeliciteerd met je toelating tot Juilliard,’ zei Blake zachtjes. ‘Ik ben erg trots op je.’

Mac keek met een ruk op. ‘Hoe weet je dat ik ben aangenomen?’

Blake knipperde met zijn ogen. Hij voelde zich duidelijk betrapt.

En toen drong het tot Mac door dat hij dit van Claire moest hebben gehoord. Wat wilde zeggen dat ze nog steeds contact hadden.

‘Ik heb het van Claire gehoord, maar dat was het laatste wat we tegen elkaar gezegd hebben voordat we het uitmaakten,’ zei Blake haastig alsof hij Macs gedachten had geraden. ‘Wat moet ik doen om het goed te maken? Geef je me nog een kans?’

Mac kreeg tranen in haar ogen. Nog maar een paar dagen geleden zou ze er alles voor over hebben gehad als Blake zou zeggen dat hij voor haar had gekozen. Ze had hem al zo lang op een voetstuk geplaatst, Blake, de jongen die ze zo graag wilde maar niet kon krijgen.

Maar die jongen was hij nu niet meer. Hij was gewoon Blake die een mes in haar rug had gestoken. Iemand die het niet snapte. Hoe zou ze hem ooit nog kunnen vertrouwen na wat hij had gedaan? Hoe kon hij ooit weer die perfecte, ideale Blake zijn over wie ze zo vaak had gefantaseerd?

Ze deed de doos weer dicht. ‘Je krijgt geen enkele kans meer,’ zei ze kortaf, en zonder de envelop te hebben geopend, liep ze naar binnen.

Toen ze de deur achter zich dichtdeed, sloot ze daarmee ook kordaat elke gedachte aan Blake buiten.

Hoofdstuk twee

‘Julie?’ Het was maandag en een schorre stem drong de slaapkamer van Julie Redding binnen.

Julie wierp zich op haar zij, trok het dekbed over haar hoofd en probeerde weer verder te slapen. Een poosje bleef het stil en toen weer: ‘Julie? Julie!’ Het klonk steeds dringender.

Met een kreun van ergernis schopte ze het hagelwitte dekbed van zich af en ging rechtop zitten. Haar zijden nachthemdje voelde zacht aan op haar huid. Door de doorzichtige vitrage stroomde gefilterd zonlicht naar binnen. Buiten werd de nieuwe dag verwelkomd door vogelgezang en door het openstaande raam kwam een briesje dat over haar gezicht streek. Haar kamer was tiptop in orde, nog net zo onberispelijk als ze hem de avond daarvoor had achtergelaten. Op de vloer slingerden alleen haar verfrommelde James-jeans en een grijs kasjmieren vestje – allebei van het vorige seizoen en tweedehands gekocht – die ze had uitgetrokken voordat ze in bed stapte.

De dag begon stralend en perfect, maar Julie was toch verdrietig en somber. Vanachter haar slaapkamerdeur kwam het gemiauwen en gekrabbel van katten – hordes katten – en de wanhopige stem van haar moeder.

‘Julie!’

Julie sprong uit bed en liep met grote passen de kamer door, langs het logeerbed waar haar vriendin Parker meestal in sliep. Maar Parker was die nacht alweer niet thuisgekomen.

Ze deed de deur open. Die kostbare, dierbare deur, het enige wat

haar scheidde van de wereld van haar moeder. Het enige wat die beschimmelde zooi buitensloot en Julies domein beschermde tegen de viezigheid aan de andere kant. Door de openstaande deur kwam de penetrante stank van beschimmelde kranten, aangekoekte vaat, blikjes met restjes kattenvoer en vochtige lappen. Ze slikte om niet te gaan kokhalzen.

‘Wat is er?’ snauwde ze tegen haar moeder, die in de volgepakte gang stond. Julie voelde zich meteen schuldig toen ze zag hoe het pafferige gezicht van haar moeder betrok, maar ze duwde het weg. Ze had al genoeg aan haar hoofd, daar kon ze haar moeder nu echt niet bij hebben. Ze wreef met haar handen over haar gezicht en probeerde in een soort zenmodus te komen. Dat lukte helemaal niet. Dan moest ze maar proberen om in ieder geval uiterlijk kalm te blijven. Ze haalde een paar keer diep adem. ‘Ik bedoel, wat is er, mam?’ Ze klonk nu heel beheerst en neutraal.

Mevrouw Redding streek een vettige haarlok uit haar ogen. ‘Je les is al begonnen hoor,’ zei ze schor. ‘Maar omdat je nu toch te laat komt, kun je net zo goed wat frisdrank en kattengrit voor me gaan halen.’

Julie moest zich inhouden. ‘Dat gaat niet. Ik ga de deur niet uit.’
‘Hoezo niet?’

Julie wendde haar blik af. Vanwege jou dus. Omdat iemand een afschuwelijk mailtje heeft gestuurd naar alle leerlingen.

Ze zag al voor zich hoe haar klasgenoten vol leedvermaak naar haar zouden kijken. Die hadden vast allemaal Ashley Fergusons mailtje gelezen. Ze wist ook al welke scheldnamen ze op haar locker hadden geschreven: *JULIE SMEERLAP*, *GORE JULIE*, en waar ze nog het bangst voor was: *STINKPOES*. Met dit soort dingen werd ze door haar klasgenootjes op haar oude school uitgescholden.

Dus ging ze nooit meer naar school. Julie wilde het eigenlijk niet toegeven, maar Ashley had Nolan Hotchkiss nog overtroffen op het gebied van ik-zal-je-leven-tot-een-hel-maken. O ja, en dan was er ook nog dat gedoe over de moord op Granger. Gistermiddag was dat al op het nieuws geweest en in Beacon gonsde het nu natuurlijk

van de geruchten. En stel je voor dat alle leerlingen van school inmiddels ook wisten dat zij en de andere meiden verdachten waren? In Beacon kon echt niets geheim blijven. Ze hoorde al dat er werd gefluisterd: 'Julie Redding woont niet alleen in een vuilnisbak, maar ze heeft ook Nolan Hotchkiss en haar leraar vermoord! Heb je niet gehoord dat ze is gearresteerd?'

Wat er met Granger was gebeurd, kon ze niet bevatten. Net toen zij en de andere meiden dachten dat ze erachter waren wie Nolan had vermoord, bleek Granger ook te zijn vermoord. Was degene die Nolan had vermoord – en hen er toen in had geluïsd – dezelfde persoon die Granger had vermoord? Maar wie kon dat dan zijn? De andere filmgeschiedenismeiden hadden stuk voor stuk ook een paar persoonlijke vijanden – zoals Ashley Ferguson bijvoorbeeld – maar was er ook iemand die hen allemáál haatte?

Ze zuchtte en merkte toen dat ze nog geen antwoord had gegeven op de vraag van haar moeder waarom ze niet meer naar school ging. 'Ze willen me daar niet meer hebben,' zei ze verslagen. 'Alles is kapotgemaakt.'

Haar moeder haalde haar schouders op en leek genoeg te nemen met dit antwoord. 'Maar we hebben nog wel frisdrank en kattengrit nodig,' zei ze alleen maar. 'Dat kun je toch wel gaan halen?'

Het kwam geen seconde bij haar moeder op om te vragen wat er aan de hand was. *Een, twee, drie...* Julie begon te tellen, een trucje om zichzelf te kalmeren. Opeens voelde ze iets zachts langs haar been strijken en ze begon bijna te gillen. Een van de vele katten van haar moeder wilde haar kamer binnenglippen. 'Rot op,' mompelde Julie en ze duwde het beest met haar voet weer de gang in. De kat miauwde en verdween in een stapel dozen waar een andere kat, een zwart mormel dat door haar moeder Sterretje werd genoemd, bovenop stond. Een derde kat, een beest met een doffe vacht en één oog, stond in een verdwaaide kattenbak halverwege de gang en loerde naar hen.

Julie keek haar moeder aan. Ze had het helemaal gehad. 'Sorry,' zei ze. 'Geen frisdrank en geen grit. Ga het zelf maar halen.'

De mond van mevrouw Redding viel open. ‘Wat krijgen we nou?’

Julie schrok een beetje. Het was al heel lang geleden dat ze nee tegen haar moeder had gezegd. Vanaf het moment dat haar moeder was begonnen met van alles en nog wat te verzamelen, had het Julie altijd makkelijker geleken om zich daar maar bij neer te leggen. Maar wat had haar dat opgeleverd? Jarenlang had ze haar uiterste best gedaan om te voorkomen dat iemand zag waar ze woonde. Ze had haar uiterste best gedaan om zo perfect mogelijk over te komen, zodat niemand achter de waarheid kon komen. Maar nu kwam alle opgekropte wrok bij haar boven, en ze werd razend.

‘Ik zei dat je het maar zelf moet gaan halen,’ zei ze kordaat. ‘En mocht je het je interesseren, mam, ik kan me nergens meer vertonen. Iedereen weet nu...’ Ze zwaaide met haar hand door de lucht. ‘Over... dit hier.’

Julie voelde een soort kracht door haar lijf stromen. Opeens kon ze alles zeggen wat ze altijd voor zich had gehouden. Het had trouwens geen zin meer om dingen te verzwijgen als ze waarschijnlijk toch naar de gevangenis moest.

Ze keek haar moeder weer aan. ‘Ze weten alles over je. En nu heeft iedereen weer een hekel aan me, net als in Californië.’ Het deed haar goed om het eruit te gooien. Julie voelde zich duizend kilo lichter en had het idee dat ze zweefde. ‘O, en nog iets,’ ging ze verder. ‘Ik vind het ook niet leuk om naar buiten te gaan omdat ik gezocht word voor een moord die ik niet heb gepleegd. Is dat voldoende excuus voor je?’

Julies moeder keek haar niet-begrijpend aan. Maar toen kneep ze haar ogen tot spleetjes. ‘Hoe haal je het in je hoofd om me niet te helpen!’ krijste ze. Ze deed een stap naar haar dochter toe en haar ogen puilden uit haar steeds roder wordende hoofd.

Julie deinsde achteruit. En er ging een golf van paniek door haar heen toen ze merkte dat haar moeder de drempel over was gestapt en nu in haar kamer stond. Mevrouw Redding had daar nog nooit een voet binnengezet. Ondanks haar ziekte leek ze toch te begrijpen dat dit een heilige ruimte was. Julies hart klopte in haar keel en ze

voelde een snik opwellen. Tegen de achtergrond van de sober gemeubileerde kamer en smetteloze vloerbedekking leek haar moeder nog armoediger met haar piekerige haar en gerafelde ochtendjas.

‘Wat heb ik verdomme aan je?’ brabbelde mevrouw Redding en ze zwaaide als een maniak met haar armen. ‘Je was een waardeloos kind en nu ben je een net zo waardeloze puber. Je neemt alleen maar en je doet nooit iets voor mij!’ Haar ogen tolden in haar hoofd. ‘Je vader wist ook wat een waardeloos iemand je bent.’

Julie verstijfde. ‘Hou op.’ Ze wilde niet dat haar moeder daarover begon.

Maar mevrouw Redding wist dat ze Julie nu te pakken had. ‘Daarom is hij weggegaan. De eerste de beste keer dat hij je in zijn armen hield, zei hij tegen me: “Misschien lukt het de volgende keer beter.” Hij keek dwars door je heen. Het is jouw schuld dat hij ons in de steek heeft gelaten. Hij vond je maar niks.’

‘Alsjeblieft.’ Julie kromp in elkaar en al haar zelfvertrouwen van zonet was in één klap verdwenen. Dit was haar moeders geheime wapen. En het lukte haar ook altijd om Julie hiermee volkomen uit het lood te slaan.

‘Dus je gaat vandaag niet naar school?’ zei mevrouw Redding dreigend. ‘Dat verbaast me niks. Je vader zei altijd dat je niet slim genoeg was. Je bent echt een grote nul. Een waardeloze, grote nul. Natuurlijk word je van moord beschuldigd! Waarschijnlijk heb je het ook gedaan, stomme trut!’

Ze zei nog veel meer, maar al snel vormden haar woorden één grote brij, die Julie overspoelde. Dit ging al zo toen ze een klein meisje was. Haar moeder was altijd heel gemeen tegen haar geweest, ook voor ze ziek werd. Julie wist nog dat ze steeds moest huilen toen ze klein was en ook een keer had gevraagd: ‘Wat moet ik doen om te zorgen dat je van me houdt?’ Haar moeder had gelachen en gezegd: ‘Iemand anders worden.’

En toen was Julie veranderd in... Super Julie. Al vanaf haar zesde deed ze alles wat haar moeder aan haar vroeg. Ze haalde haar pan-

toffels, blikjes frisdrank, haar favoriete weekbladen. Daarom deed ze op school ook beter haar best dan de andere kinderen, kleepte ze zich netter en borstelde ze haar kastanjebruine haar net zo lang tot het meer glansde dan het haar van alle meisjes in haar klas.

Maar wat Julie ook deed en hoe ze het ook deed, het was nooit genoeg. Haar moeder vond haar een waardeloos kind. Julie had vaak het gevoel dat deze stortvloed van woorden erger was dan die zee van rotzooi die tegen haar deur aan klotste.

Toen ze naar Beacon Heights verhuisden, dacht ze dat ze weer helemaal opnieuw kon beginnen, en voor een korte tijd was dat haar ook gelukt. Maar misschien had haar moeder wel gelijk. Misschien lag het inderdaad allemaal aan Julie. Als ze beter haar best had gedaan om te voorkomen dat Ashley achter haar geheim kwam, had niemand op school het ooit geweten. Als ze beter haar best had gedaan om haar moeder beter te maken, dan was er helemaal geen geheim geweest. En als ze harder haar best had gedaan om zichzelf en de anderen ervan te weerhouden Nolan drugs te geven, als ze haar handtekening zorgvuldiger had veranderd zodat de politieagenten die niet hadden herkend op Nolans gezicht, als ze niet had ingebroken in meneer Grangers huis, dan zouden zij en de andere meiden nu geen verdachten zijn. Als ze slimmer, beter en sterker was geweest, had ze wel ontdekt wie er bij Granger naar binnen was gegaan nadat zij waren vertrokken en hem had vermoord. Want nu had ze geen flauw idee hoe het zat, en als ze daar niet snel achter kwam, dan ging ze naar de gevangenis.

Misschien was het toch allemaal haar schuld.

Julie dacht dat ze in de verte een bel hoorde. Mevrouw Redding hield haar mond midden in een zin. Julie hoorde de bel weer, deze keer duidelijk. Het was de deurbel.

‘Nou, ga je nog opendoen, of hoe zit het?’ zei haar moeder.

Julie, die zich op haar bed had geworpen en zich als een balletje had opgerold, kwam overeind en knipperde met haar ogen. ‘Eh, natuurlijk,’ zei ze zwakjes.

‘Mooi zo.’ Haar moeder stond op van Parkers bed en liep de deur uit, met een spoor van kattenharen achter zich aan. ‘En daarna kun je kattengrit en frisdrank voor me gaan halen.’

‘Oké,’ zei Julie met een klein stemmetje.

Weer ging de deurbel. Julie wreef in haar ogen en ze had het gevoel dat ze knalrood waren. Stel je voor dat Ashley op de stoep stond. Ze kon Ashley zo voor zich zien, met haar roodbruine haar, dezelfde kleur als dat van Julie, met dezelfde kleren aan als Julie, en een suikerzoete, supervalse glimlach op haar gezicht. Sinds dat mailtje had Julie nachtmerries over Ashley, die in haar droom op de gekste plekken opdook. Ashley, die uit een taart sprong op een verjaardagsfeestje, Ashley, die haar hoofd om de hoek van een wandeur stak en zelfs binnenkwam terwijl Julie zich liet waxen. ‘Weten jullie hoe het zit?’ zei Ashley dan giechelend. ‘Ze is een walgelijke freak! Ze woont in een vuilnisbak! Haar kleren zijn van kattenharen gemaakt!’ Iedereen die verder in Julies droom voorkwam – een vriendin, een kennis en ook wildvreemde mensen – keek dan vol afschuw naar Julie omdat iedereen nu wist wat haar ware aard was.

Maar misschien stond Parker wel voor de deur. Parker had haar nu nodig. Julie had zich afgevraagd waarom haar vriendin na het bezoek aan het politiebureau ineens was verdwenen. Ze hadden het er nog over gehad of ze iemand kenden die hen te grazen zou willen nemen, en daarna was Parker het bos in gegaan omdat ze alleen wilde zijn. Julie bedacht nu dat ze achter haar aan had moeten gaan. Parker was niet sterk genoeg om alleen te zijn.

Ze stond op van haar bed en deed haar donzige badjas aan. Langzaam baande ze zich een weg door de gang, in de richting van het raampje in de voordeur waardoor licht naar binnen viel.

Toen Julie nog een paar meter van de deur was, werd het donker. Iemand hield zijn gezicht voor het raampje en keek naar binnen. Als versteend bleef ze staan, haar hart ging als een gek tekeer. Ze herkende de olijfgroene ogen en de prachtige donkere huid. Het was Carson Wells, de nieuwe jongen. En ze was zo stom geweest om een

paar keer met hem uit te gaan, voordat alles ontplofte.

Ze kreunde. Was ze nog niet genoeg vernederd?

Ze schrok toen de deurbel weer ging. Langzaam liep ze achteruit en drukte zich tegen een stapel dozen. Misschien kon ze wegglijpen en doen alsof er niemand thuis was.

Het gezicht kwam nog dichterbij het raampje. Carson hield zijn hand boven zijn ogen en hij drukte zijn neus tegen het glas. 'Julie,' riep hij, door zijn Australische accent klonken de klinkers in haar naam extra lang. 'Julie, ik weet dat je thuis bent. Doe de deur open.'

Julie deed nog een stapje achteruit. Ze begon te hyperventileren. 'Je kunt je niet blijven verstoppen. Ik wil alleen even met je praten.'

De tranen biggelden over haar wangen. Ja hoor. Hij wilde haar pesten. Of misschien de vloer met haar aanvegen omdat ze gelogen had. Maar wat hij ook van plan was te zeggen, ze wilde het niet horen.

Carson keek een poosje zwijgend naar haar door het raampje.

'Praat sjeblieft met me,' zei hij toen.

Hij klonk zo lief, zo ernstig. Het ontroerde haar. Ze wilde zo graag dat iemand haar zou helpen, haar zou troosten, zeker na al het gedoe met de politie, Ashley en de gemene dingen die haar moeder tegen haar had gezegd.

Ze dwong zichzelf een stap naar voren te zetten, en toen nog een. Ze had het gevoel dat ze een kilometer had afgelegd toen ze uiteindelijk de deurknop vastpakte. Ze deed de deur open en frisse lucht stroomde als een lenteregen naar binnen. Julie zag het bedauwde gras, de auto's die nog nat waren van de regenbui van de vorige avond en de krant op de stoep van de burens. En Carson.

Ze liep naar buiten en deed de deur achter zich dicht. Ze kon hem niet recht in de ogen kijken en ze hield haar blik gericht op de lege dozen, lege blikjes frisdrank en kattenvoer en halflege zakken vogelvoer die overal slingerden. 'Wat wil je?'

'Ik wilde alleen weten hoe het met je gaat,' zei Carson zacht. 'Ik heb je geappt, maar je telefoon stond uit.'

Julie haalde haar schouders op. Ze had haar telefoon uitgezet

nadat Ashley dat mailtje had verstuurd, omdat ze niet wilde weten wat dat allemaal had veroorzaakt.

‘En je was niet op school.’

Julie lachte schamper. ‘Het lijkt me duidelijk waarom niet.’

Hij zuchtte. ‘Ik wil gewoon bij je zijn, Julie. Het kan me niet schelen wat mensen denken.’

Vol verwarring keek ze hem aan. ‘En hoe zit het dan met die foto van Ashley en jou?’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Welke foto?’

‘Op de Pike Place Fish Market. Ashley schreef: *Dit vindt Carson nu van je*. Je keek...’ Ze maakte haar zin niet af.

Carson keek alsof hij iets heel smerigs zag en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘De Pike Place...’ Toen klaarde zijn gezicht op. ‘Ik sta inderdaad op een foto met Ashley, klopt. Daar waren we een paar weken geleden toen we een uitstapje met de klas maakten.’

‘Een paar weken geleden?’

Carson knikte. ‘James West heeft die foto genomen en hij zei dat we gekke bekken moesten trekken. Ashley pakte mijn hand vast en ik liet haar maar.’ Vol ongeloof schudde hij zijn hoofd. ‘Wacht even, heeft ze die foto net gestuurd? Wat een vreselijke griet is dat.’

‘Weet ik.’ Julie ontplofte zowat en begon weer te huilen.

Carson sloeg zijn arm om haar schouders en trok haar naar zich toe. Even verzette ze zich, maar toen leunde ze ontspannen tegen hem aan. Ze snoof de geur op van zijn friskewassen flanellen shirt.

Maar toen deed ze een stapje naar achteren. ‘Wil je dan niet weten hoe het zit met mij?’ vroeg ze. ‘Want het is allemaal waar, Carson. Nou ja, wat betreft mijn moeder dan.’ Ze deed haar ogen dicht, en hoorde weer de stem van haar moeder die al die vreselijke dingen tegen haar zei. ‘Het is walgelijk, ik ben walgelijk.’

Carson keek haar in de ogen. ‘Julie Redding, je bent mooi. En slim. En grappig. Er is helemaal niets aan je, zelfs niet je kleine teentje, wat ook maar een beetje walgelijk is.’

En toen, o wonder, boog Carson zijn hoofd en streek met zijn

lippen over de hare. Julie kon gewoon niet geloven dat dit echt gebeurde, maar na een paar seconden week haar verdoving en voelde ze zijn lippen. Ze kústen elkaar.

En ineens drong het tot haar door dat dit haar allereerste kus was. Niet zoals ze die zich had voorgesteld natuurlijk, in haar badjas op het bouwvallige stoepje voor haar huis, met zicht op de kapotte terrasmeubels en een heel arsenaal aan kerstversiering en zelfs hier en daar een aantal krabpalen voor katten op het gazon. Maar ondanks alles was het een oprechte, lieve en sensuele kus.

Toen het voorbij was glimlachte Carson liefdevol naar haar. ‘Dank je,’ fluisterde hij.

‘Ik moet jou bedanken,’ zei Julie. ‘Weet je dit wel zeker, over mij? Je hebt geen idee hoe gemeen mensen kunnen zijn. Het wordt echt heel naar. En ik vind het oké als je niet met mij geassocieerd wilt worden. Dat kan ik wel begrijpen.’

‘Daar trek ik me niks van aan.’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Weet je het zeker?’

‘Nou,’ zei hij zogenaamd ernstig. ‘Dat hangt ervan af. Ik heb begrepen dat jij niet zelf het gekke kattenvrouwkje van Beacon Heights bent. Klopt dat?’

Julie schoot in de lach. ‘Klopt,’ zei ze. ‘Ik ben maar een onschuldige huisgenoot van de kattenverzamelaar.’

‘Dat is dan geregeld. Je bent nu officieel vrijgesproken van alle verantwoordelijkheid voor deze...’ Carson wees naar het huis achter haar en zocht naar het juiste woord ‘Eh. Situatie. En jij bent nu officieel mijn vriendinnetje, als je dat tenminste wilt. Iedereen die daar een probleem mee heeft, krijgt met mij te maken.’

Julie lachte stralend naar hem. Ze kon haar ogen niet geloven, en ook haar oren en haar hart niet. En van het ene op het andere moment waren alle vreselijke dingen die haar moeder had gezegd naar de achtergrond verdwenen. Heel misschien was ze dan toch geen kneusje. Misschien was ze wel oké, en zelfs iemand om van te houden.

Ze wilde niets liever dan geloven dat Carson gelijk had.